

**Sætt
og
hoyrt**

Pápin, ið fara skal til veitslu, er við at lata seg í. Sonur hansara Læars stendur hugtikin og hyggur at honum, tá pápin letur seg í sín besta jakka, rópar drengurinn: »Pápi, pápi, far ikki í handa jakkan, tí minst til, atso hevur tú aftur hövudpínu í morgin«.

Mamman gav litla soni sínum bróst. Brita stóð lengi grundandi og hugdi at, at endanum læt í henni: »Mamma, hvussu fyllir tú í tær aftur?«

**P.F.
Z. HEINESEN**

Tlgr. Glimma - Tlf. 83 & 240

Føroyskar vørur keypast:

Hvít ull	11,00 kr. pr. kg
Dimm ull	6,00 - - -
Ullintir klútar	2,70 - - -
Salt. seyðask.	18,00 - - stk.
Salt. kálvas.	13,00 - - -
Rotað roð	275 - - -

Í býti móti vørum.

**HAVNAR SJÓN-
LEIKAFELAG**

Aðalfundur verður í Sjótleikarhúsinum, mikudagin 30. maj kl. 21.

Dagskrá eftir lógini.
NEVNDIN.

Bílig og haldgæð

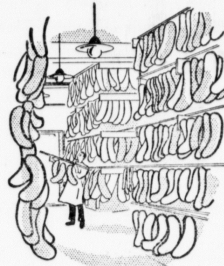
PØT til rennur og septiktankar
hjá
Poul Arne Poulsen
Tlf. 81. Tvöroyri

**Tit fáa
bestu málingina hjá okkum.
M. P. Jacobsens málarábúð**
Tórshavn - Telf. 323.

**Skulu tit keypa skótoy
og undirtoy?**

Komið so tit til okkara!

NIC. JOENSENS EFTF.
tlf. 15. Tórshavn tlf. 15.

**Tað eru roykpylsurnar ið
duga tær frá HOULBERG**

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundradtals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsaltarar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mørfensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØBYEN KØBENHAVN

SNOWCEM

Málið cementhúsinu við SNOWCEM.

SNOWCEM ger húsinu tótt.

SNOWCEM er nøgv bíligari enn onnur máling.

Vit hava lagir av hvitum og cremfarvaðum, aðrir litir fáast seinri

N. S. Johannesens Eftf. Tlf. 192 & 514.

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Heðin Brú: Feðgar á ferð. 9.

»Ja, ja, kanska tit taka tykkum ein fisk meðni, so tit fáa uppvið.«
Tá ið tær fóru avstað var ikki meir enn góður verður eftir á gólvinum. Har var einki at selja.

»Soleiðis fór hatta«, suffaði Ketil. Hann sat deyðgívin við fyrstaðin og læt seg úr um fótarnar.

»Ja, nú vóru tær skjótar, pyntreyvvarnar«, hvessti konan, »tá ið maturin kemur so nær, at tær kunna gapa tvørtur um hann, tá duga tær, men søkja hann, nei, tá eru tær ov finar«.

Tey fingi 12 krónur fyri kobbahúðina frá prest.

Um kvöldið fer Ketil oman at vitja Klávas: »Hann mátti viljað latið meg fingið plankan, hann fann. So kundi eg egn tey okkurt litið afturfyrir. Tað man ikki vera so rúnsátt hjá teimum, hugsi eg«.

Klávus læt toliðiga at livimátanum: »Men legan verður so long, eg geri onga nyttu, eg liggi her«.

»Nei, nei, tað er alt ov sattu, sigur Ketil, »men tað var hetta, at vildi tú latið meg fingið handa plankan hjá tær, so kundu vit latið teg fingið eitt sindur av dögurdamati afturfyrir«.

Tað var gaman í, helt Klávus. »Men tað er so uttanhandan, at lata ein sovorðnan plankan av hondini, eingin veit, hvat ið aftur kemur«.

»Tað er so við, ja, ja. Nei, eg segði nú soleiðisni«, helt Ketil.

»Ja, ja, nei, nei«, svaraði Klávus.

Tá ið Ketil kemur uttar aftur, sigur Klávusarkona við hann: »Tit skulu hava takk fyri hatta, tit góvu dóttirini oman aftur við sær í morgun, tað kom væl við«.

»Hvat var tað?« spyr Ketil.

»Ája, tú veit einki um tað, tað var ein kóking av grinde«.

»Nei, eg veit tað ikki, men einki at takka fyri. Væl gagnist tykkum tað«. So fór hann niðan aftur.

»Nú, fekk tú plankan?« spyr konan.

»Nei, fyrsta fekk eg plankan. Hann liggur feitur og fregin uppi í seingini og etur okkara grind, hann hevur ongar áneyðir at lata plankan. Hvat liggja tit soleiðisni og dríta grindini út um staðin til, eri eg so birgur at fáa okkum nakað aftur?«

»Hvat sigur tú, hvussu hava tey fingið grind frá okkum?« undrast konan. »Kálvur, er tað tú, ið hevur borið teimum oman?«

»Eg, nei«, sigur Kálvur, »eg havi onga grind borið teimum«.

»Jú, tað má tað vera. Tey sögdu sjálv, at tey hövdu fingið hana í morgun. — Ja, ella hava tey stolið hana, slóðurtsignað«.

Tá kom tað burtur úr Kálvi, at hann hevði givið grindina.

»Er tú rættisaktaður, stakkalur, hví ger tú sovorðið?«

Tá rúgvaði Kálvur seg upp, og gjørdi seg reystan: »Ja, eg eri rættisaktaður, eg gav Klávusardóttur tvöst, tí eg havi hana til gentu«.

»Ája, barnið, tú hevur hana til gentu«, stórlær Ketil. »Hvat ger tú við hana, navstí at spyrja?«

»Tað sigi eg ikki«, svarar Kálvur, hann stappar seg saman yvri í krókinum og ger seg treiskan. »Tit skulu ikki læa at mær, eg eri eingin smádrongur longur«. So tekur hann eina pípu upp úr lamm-anum og festir sær í. »Nú eri eg vaksni maður«.

Dagurin endaði við ovfaraketi í Ketilshúsi.

Triðja dagin eftir var Ketil aftur niðri hjá Klávusi og tosaði um plankan. Men tað bar ikki til, Klávus mósnaði um allan kobbhan ella eitt skinn í grind afturfyrir, og tað var okur.

Tá ið hann kom niðan aftur, settu tey gomlu sterkt at Kálvi, hann skuldi ikki geva grind aftur, fyrr enn tey hövdu fingið plankan. »Tí so leingi hann hevur nokk fyri tonnina, vil hann ikki lata hann, veitst tú«.

Sætta dagin noktaði Klávus aftur.

»Ja, ja, nei, eg segði nú soleiðisni«, helt Ketil.

»Ja, ja, nei, nei«, svaraði Klávus.

Men tólvta dagin, tá bar til: »Nevn ikki grind fyri mær«, bað Klávus, »eg fljógvi av vitinum, havi ikki leskað nakað við beini í á niggjunda dag. Gev mær eitt hálvt skinn í grind, og tú skal fáa plankan í lötunni«.

So settist Ketil at smíðja árar.

V.

MORGUN við kuldaluft og kava í fjøllunum. Ketil situr niðan fyri neystini og tettir borðrivur.

Á morgunmatartíð kemur Tummas oman við knýttum nevum niðri í buksunum, hattleysur. Hann letur seg detta afturav móti neystahurðunum og verður standandi. Tanngarðarnir ganga sum myllusteinar og skrásprennini pumsa út um brúgvaststeinarnar uttan um hann.

Tummas er ein ungur maður, hann eigur konu og børn, eini hús í sparikassanum, einki annað. Um summarið fiskar hann.

»Tað er eitt óluksálit seiggi, Ketile, undrast Tummas, »longu av seingini í morgun at tetta borðrivur. Tygum skammfara teir ungu menninar«.

»Tað man so líta nyttu vera til, eg fjasi uppi«, fýsir Ketil. »Tað er barastani hetta, at tað gamla fólkid dugir ikki at binda frið, lukkan«.

»Hvat skulu tygum gera við bátin, siðan tygum leggja so til brots — selja hann?«

»He, selja«, lær Ketil, »hetta man vera tað at selja. Hvør heldur tú keypir eitt sovorðið lasafar?«